

Adaptare după:

H.Ch. Andersen

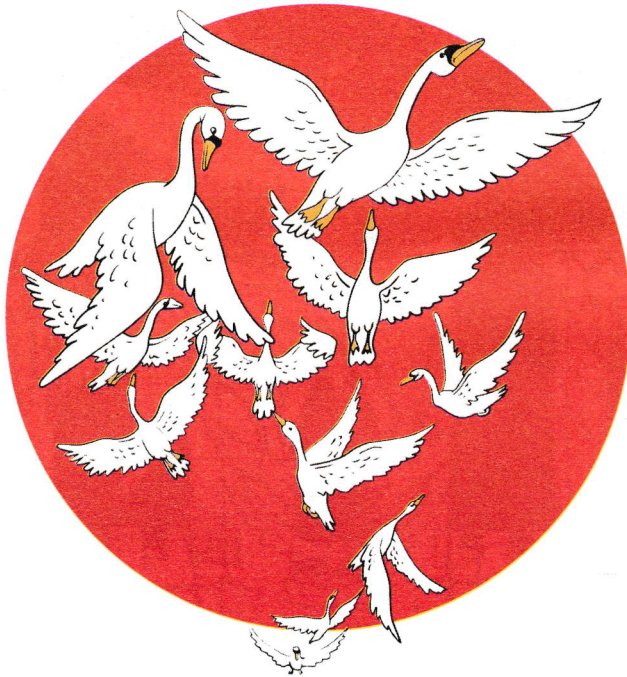
LEBEDELE

Adaptare text: **Elena Ionescu și Ana-Maria Cozma**

Corectură: **Laura Ivona Dumitru**

Ilustrații: **Costin Călimoceanu**

DTP: **Daniel Cozma**

Editura

ANDREAS

Foarte departe de meleagurile noastre, acolo unde se duc rândunelele, când la noi este iarnă, era odată un crai văduv. El avea unsprezece băieți și o fată, pe care o chema Eliza. Craiul îi iubea nespuse de mult și erau tare fericiți. După o vreme, craiul se însură cu o crăiasă frumoasă, dar hapsână și rea la suflet. Ea nu iubea deloc copiii și toată ziua se gândea cum să scape de ei. Pe Eliza o trimisese la țară, la niște țărani, iar pe prinți, atâta îi vorbea de rău, încât craiul nici nu se mai interesa de ei.

Într-una din zile, craiul plecă la vânătoare.

Crăiasa cea rea chemă prinții și le spuse:

- Duceți-vă și voi în lumea largă! Zburați ca niște păsări fără glas!

Și prinții s-au prefăcut în unsprezece lebede albe; au scos un țipăt și au zburat pe ferestrele palatului. S-au rotit de câteva ori pe deasupra căsuței în care era Eliza, dar n-au văzut-o, și duși au fost. Eliza se plictisea în căsuța țăranilor și toate zilele treceau la fel. Când a împlinit cincisprezece ani, a fost adusă la palat.

Eliza crescuse și se făcuse tare frumoasă. Când a văzut-o crăiasa, i-a fost așa de ciudă, încât ar fi vrut să o prefacă și pe ea în lebedă. Dar trebuia să mai aștepte s-o vadă și craiul. Crăiasa a luat trei broaște și le-a zis: „Când Eliza va intra în baie, tu să te așezi pe capul ei, să fie proastă ca tine, tu să te așezi pe fruntea ei, să se facă urâtă ca tine, iar tu să te așezi pe inima ei, să nu mai fie cucernică și s-o doară inima!”. Apoi a aruncat broaștele în apă și apa s-a înverzit. Dar, când Eliza a ieșit din baie, era și mai frumoasă, și pe apă pluteau trei maci roșii.

De ciudă, crăiasa a frecat-o pe față cu zeamă de nuci și Eliza era așa de neagră și urâtă, încât nimeni nu o mai recunoștea. Chiar și craiul a spus că aceea nu-i fiica lui. Eliza a plâns mult în camera ei și dimineața a plecat în lume, după frații ei. A mers ea o zi întreagă, pe câmpuri și mlaștini și spre seară a ajuns într-o pădure imensă, unde a și înnoptat. Dimineața a dat peste un lac liniștit și, când și-a văzut chipul, s-a speriat de cât era de neagră și urâtă. A înțeles atunci de ce nu a recunoscut-o tatăl ei.